

פְּרֻשֶׁת אָמֵר | תשע"ה

אָסוּר לְקַרֵּא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה | נֶאֱמַר לְשׁוֹמֵר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיוֹן

פְּרֻשֶׁת עֵינֵי חַמְד

יוֹסֵף לְאִזְרָא ע"י בֵּית הַכִּנְסָת שְׁכֻנַּת ע"ין חַמְד - אֲבִשְׁרֵת צִיּוֹן

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֶׁת אָמֵר - רְגִישוֹת אֶף לְבַעְלֵי חַיִּים

"לֹא תִשְׁחָטוּ בְיוֹם אֶחָד" (ויקרא כב, כח)

בני ישראל, ועד כמה הבינו את חומרת הפגיעה שלא במקומה ברגשות הבהמה-יעיד המעשה התלמודי הבא (בבא מציעא פה.):

ייסוריו של רבי יהודה הנשיא על ידי מעשה באו ועל ידי מעשה הלכו. על ידי מעשה באו-שפעם אחת הוליו עגל לשחיטה. ברח העגל והכניס ראשו תחת כנפי בגדו של רבי וגעה בבכי. כמי שאומר: "רבי, הצילני!". אמר לו רבי: "לך, לכך נוצרת! אמרו מן השמים, הואיל ואינו מרחם יבואו עליו ייסורים."

וגם על ידי מעשה הלכו וחלפו יסוריו, שפעם אחת שפחתו של רבי הייתה מנקה את הבית. היו בני חולדה קטנים מוטלים שם וכיבדתם, דהיינו טאטאה אותם החוצה. אמר לה רבי: "הניחום עזבי אותם, שכן כתוב: 'וַרְחַמְיוּ עַל כָּל מַעֲשֵׂיו (תהלים קמה, ט)'. אמרו מן השמים הואיל ומרחם - נרחם עליו ונתרפא."

וודאי צדק רבי, כשאמר לעגל- "לך כי לשחיטה נוצרת". אולם לא היה לו לומר זאת, כך, בשעה שכאב ותחושת המוות גבר בעגל, ובייאוש חיפש מפלט תחת כנף בגדו. צילה של מידת אכזריות זו גורם לרבי יהודה הנשיא המורם מעם- ייסורים רבים.

ולכאורה, אם העונש כה גדול בצער בעלי חיים שאף שיש בהם רגשות אין בהם תבונה, על אחת כמה וכמה עונשו גדול, כאשר הוא מצער ומקניט את חבירו!.

פרשה זו מזכירה לנו עובדה חשובה מאד. הבהמות והחיות, שאופני הקרבתן על המזבח תוארו בפרוטרוט בפרשיות הקודמות, הינן יצורי חיים, נושמים ומרגישים. מותר לו לאדם לשחטן ולהעלותן לקרבן, כשם שהרשות בידו לאכול מבשרן. **אולם, גם בשעת השחיטה עליו לזכור, שאין היתר האכילה והזביחה מתיר לו להתעלם מרגשותיהן.**

אזהרה זו כוללת למעשה באיסור תורה המכונה בשם "צער בעלי חיים" האיסור בונה מודל של התייחסות לעולם החי. ובפרשתנו מתייחסת התורה לאיסור זה כך: **"וְשׂוֹר אוֹ שָׂה אֶתוֹ וְאֶת בְּנוֹ" לֹא תִשְׁחָטוּ בְיוֹם אֶחָד** (ויקרא כב, כח). דהיינו, ביום שבו אתה שוחט את פר האב, או את הפרה האם, **באותו יום אל נא תיטול גם את נפשו של העגל, הבן שנולד מהם.**

צו זה נאמר גם במקרה הפוך, ביום שבו נשחט העגל, אסור לשחוט בו גם את האם והאב. **מה טמון בהוראה זו?** רגישות לרגשות הבהמה, ומודעות אנושית לעובדה זו, המוסיפה נזק חיובי לתכונת הרחמית הבסיסית המקוננת בליבנו. תחושות עליונותו של האדם גורמת לו לחשוב, שהיקום על הדומם, הצומח והחי שבו, הדומ הוא לרגליו, והרשות בידו לעשות בו ככל העולה על רוחו, מסתבר, שהשקפת התורה בנידון זה שונה.

עד כמה חדרה רגישות זו ללבם ולמוחם של

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
יניב בן גילה
שמאל אימן בן אסתר זרי
שולמית ומרדכי דויטש וב"ב
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
נטלי בת יונת
קסיר אפרים וב"ב
י.מ.י.ש כדורי
אקבלי יוסף חיים בן נסכה

ציווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
חגית בת גילה
נתנאל בן ג'ינה
אילן בן ג'וליאט
רונית בת סימי
סיון בת אסתר
יוסף בן רוחמה
יפית בת ג'ינה
אורן בן נעמי
ענת נעה בת מזל טוב

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה
סיון בת אסתר
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה
ימנה ניזרי בת סטה-
מרדכי ניזרי בן פרחה-
מאיה בת עדי
גילה בת אקבאל -
אסתר בת סוליקה
מזל בת חנה
יהודית אסתר פראדל בת חיה-
נעם יצחק בן רחל ברכה
אקבאל בת נושפארין
תמר פורטונה בת מיסה
מוריה בת רחל ברכה
יהודה אריה בן רחל ברכה
שלו בן מזל פחימה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה
מישא אסתר בת זהרה
יעקב בן אסתר
מאיר בן נעמי
כל עם ישראל

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחס
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן כוכבה ז"ל	העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"ג ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולילד אלחנן רפאל בן איריס	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	---	--

02/05/2015		י"ג אייר תשע"ה	
פרשת אמור			
הפטרה: "והכהנים הלוים"- יצחקאל מ"ד			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
20:47	19:56	18:44	
20:44	19:54	19:02	ת"א
20:47	19:57	19:04	חיפה
20:45	19:55	19:02	ב"ש

שואל ומשיב בהלכה – מלונות ובתי הארחה - חלק ד'

שאלה: ?

כאשר אדם מגיע לאולם או מבקש להתארח בבית-מלון על מה עליו להקפיד?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

מותר לבעל בית מלון להושיב מלצר נכרי לספק מצרכים, שאינם כלולים בתפריט הרגיל לאורחי המלון, כגון שתיה חריפה וכדומה. למרות שהמלצר עורך רשימה וכותב פרטי המזמין. **מקורות:** כיוון שהמלצר רושם בשבת כדי להקל על עצמו שלא ישכח ולא לטובת הישראל. כן פסק אמו"ר שליט"א בספרו ודבר דבר (עמוד קלא).

אסור להתקרב לדלת חשמלית, שנפתחת על ידי התקרבות אליה, שהדבר נחשב כמפעיל באופן ישיר את מערכת החשמל שפותח את הדלת. ואין הבדל בין אם מנגנון ההפעלה פועל על ידי משטח דריכה הנמצא לפני הדלת או על ידי עין אלקטרונית.

מי שבטעות התקרב לדלת חשמלית וגרם לפתיחתה, יש אומרים, שלכתחילה לא יזוז ממקומו, מפני שאם ילך יגרום לסגירת הדלת. אלא ימתין עד שיגיע לשם גוי, ויבקש ממנו לעמוד במקומו וילך ואח"כ כשהגוי יעזוב את המקום יהיה זה הגוי שיגרום לסגירת הדלת. אולם אם ההמתנה של היהודי בדלת גורם לו צער, מותר לו לעזוב את המקום. **הערה:** מפני שהוא הולך לדרכו ולא איכפת ליה אם הדלת תשאר פתוחה או סגורה, והוי פסיק רישא דלא ניחא ליה באיסור גרמא שמותר.

מי שנקלע לבית מלון או לבית חולים, שיש לו דלתות חשמליות, צריך למצוא פתח חילופי, כדי שיוכל להיכנס דרכו בלי להפעיל מערכת חשמלית.

כאשר מחלל שבת נכנס דרך הדלת, אסור להיכנס עמו, כיוון שיש כאן הנאה מחילול שבת. **מקורות:** שו"ת אגרות משה (חאו"ח ח"ב סימן עז) ומלבד האיסור של מלאכת שבת, יש כאן חילול השם שיהודי ימתין לחילוני כדי להינות מחילול שבת שלו.

אולם בשעת הדחק כשאין דרך אחרת יש לסמוך על המתירים. **מקורות:** הגרש"ז אויערבך זצ"ל בספר שמירת שבת כהלכתה (פי"ח הס"ג) סובר שאין בזה הנאה ממלאכת שבת ממש, שכן פתיחת הדלת היא רק הסרת מכשול. ועוד, אם זה שפתח את הדלת הוא שוגג, אפשר לסמוך בדיעבד על רבי מאיר ליהנות ממלאכתו בשבת, ראה משנה ברורה (סימן שיח סק"ז).

רופא או אחות, שהגיעו לעבודתם בבית החולים, כיוון שמוותר להם להיכנס בדלת לצורך פיקוח נפש, מותר גם לאנשים אחרים להיכנס עמהם דרך הדלת שנפתחה. ומלכתחילה הנהלת בית החולים צריכה להתאמץ למעט את הצורך בחילולי שבת, ולהכין פתחים, שדרכם יוכלו הרופאים והמבקרים להיכנס בלא להפעיל מערכת חשמלית.

כאשר הגוי מתקרב לדלת כדי לפותחה ולהיכנס, מותר ליהודי להצטרף עמו ולהיכנס.

נגיעות אישיות

עד כמה רבותינו בדקו את מעשיהם לבל חלילה יושפעו מנגיעות אישיות, זאת ניתן ללמוד מן הסיפור המופלא הבא: אחד משונאיו של רבי אברהם דוד מבטשוטש, בעל "דעת קדושים", ארב לו פעם, כשנכנס לחדר צדדי, והלה נעל עליו את הדלת מבחוץ לבל יוכל לצאת.

הרב נקש על הדלת, כדי שיפתחו את הדלת עבורו. אף אחד לא שמע את נקישותיו, וכך בפועל שהה בפנים שעה ארוכה. רק לאחר שבני ביתו שמו לב להיעדרו של אביהם, הלכו לחפשו ולבסוף הוציאוהו. אמרו לו בני הבית, **כי עליו לנקום את נקמת התורה ולקנא את קנאת ה', ולכן עליו להחרים בנידוי ובשמתא את בן הבליעל שהרבה לצערו.** שכן הלה פגע כאן בתורה הקדושה ולא מדובר בעניין אישי של הרב.

הרהר הרב בדבר והחליט לעשות מעשה, ניגש אל הארון כדי להוציא את השופר על מנת לתקע בו ולבצע את הנידוי, אולם לפתע עצר והתבונן בעצמו ואמר: **"אברהם דוד! אמור נא בכנות גמורה, האם כל מעשיך נעשים בגלל כבוד התורה בלבד, או שחלילה יש כאן נגיעה ואפילו קטנה ככל שתהיה של כבוד עצמך?"** זמן רב עמד הרב והתעמק בדבר, ולבסוף סב על עקבותיו, הניח את השופר במקומו ושוב לא דיבר על העניין כלל והעביר על מדותיו באפן נעלה.

עסקה טובה

הגאון רבי רפאל ברוך טולדאנו זצ"ל עמד בראש ישיבה גדולה. פעם התאונן לפניו נכדו ואמר לו: "סבא, אתה דואג לכולם, ומה איתנו?". ענה רבי ברוך: "אני דואג לילדיו של הקב"ה, והוא דואג לילדיי". הרב עשה עסקה מוצלחת ביותר: **דאגתו של הקב"ה לבניו ולצאצאיו הצמיחה מהם לומדי תורה וראשי ישיבות חשובים.**

מנזרים

לקבלת העלון חנם ב-email מידי שבוע, שלח את כתובתך אל: PrineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מְבַשֶּׁרֶת צִיּוֹן. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 052-6329144

הגאון הרב אליהו חיים מייזל זצ"ל - נולד ב-ט' בסיוון ה'תקפ"א (1821) בעיירה הורדוק (סמוכה לוולוז'ין). נקרא על שמם של הגאון מווילנא (הגאון ר' אליהו זלמן) ותלמידו הגאון רבי חיים מווולוז'ין. בגיל 9 התחיל ללמוד בישיבת וולוז'ין. בגיל 13 הוסמך לרבנות ובגיל צעיר החל לכהן כרב בהורודוק. התפרסם ברחמנותו ובטוב לבו. דמותו הפכה לאישיות נערצת בקרב המוני העם.

את כל משכורתו חילק לצדקה ואף לווה כספים על מנת לסייע לנזקקים! לאחר שחובותיו גדלו נאלץ לכהן כרב בקהילה גדולה יותר שתסכים לשלם את חובותיו והחל לכהן כאב"ד בלומז'ה. בשנת ה'תרל"ד (1873) נבחר לרב העיר לודז', תפקיד אותו שימש במשך ארבעים שנה עד לפטירתו.

לחם בתקיפות נגד המשכילים. השתדל להקל לעניים בשאלות הלכתיות וטרח רבות על מנת למצוא היתרים הלכתיים אולם לעיתים העניק לעניים מכספו היות ונאלץ להטריף עוף או כלי. ובכדי שלא להשתתף בקבלת הפנים המפוארת שהכינו לכבודו הודיע לראשי הקהל על בואו לאחר שהגיע לעיר. ייסד בתי יתומים ותלמודי תורה, פעל לרווחת ילדי עניים ובתקופת המשבר הכלכלי בלודז' גזר על עשירי העיר להאכיל את ילדי העניים מאכלי בשר בתשעת הימים של חודש אב.

נודע באהבתו לכל יהודי, בחכמתו, בפקחותו ובמידותיו הנעלות, **הכניס אורחים ובאופן אישי הציע להם מיטה והכין עבורם ארוחת ערב. בשבתות ובחגים נשאר בבית הכנסת עד שלכל העניים סוּדר מקום לסעודה.** נפטר ב-י"ד באייר ה'תרע"ב (1912). חי כ-91 שנים. ציונו בבית העלמין בלודז' שבפולין.

אביו: ר' משה. **אמו:** מרת חיה.

בספר "עולם חסד יבנה" (עמוד ק') מסופר, שפעם נכנסה אישה צעירה לבית רבינו, ותינוק בן שבועיים על זרועותיה, כשהיא פורצת בבכי מר ואומרת: "רבי, אישה עגונה אומללה אני. מזה חמישה חודשים בעלי עזבני ולא נודעו עקבותיו. בינתיים נולד לי תינוק זה, ואני בלי פרוסת לחם וטיפת חלב. בעלי היה חייט, יחסו אליי היה תמיד רע. לא פעם הביע רצונו לנסוע לאמריקה. אם ביצע מחשבתו, לא ידוע לי". הרב רשם את הפרטים, **העניק לה סכום כסף גדול**, והבטיח לחקור בעקבות בעלה. **מיד שלח והריץ מכתבים לרבנים באמריקה ובוורשא**, אולם לצערו הרב לא הצליח לקבל כל ידיעה שהיא לגורל בעלה.

בינתיים, האישה האומללה בייאווה הרב קשרה פתק לצוואר התינוק וביקשה, שירחמו עליו והפקירה אותו ברחוב. המוצאים הביאו את התינוק אל הרב שמיד הכירו כבן העגונה. הוא מסר אותו למשפחה, שהייתה בעלת אמצעים לאימוץ והתעניין בחינוכו. במקביל התחקה אחרי האישה, והתברר שחיה היא בעונית ומתפרנסת מכביסה וכד'. פעם שלח הרב והזמין את האישה אליו. הוא שאל לשלומה ולשלום הבן, שהיה אז כבר כבן 12. האישה הרכינה ראשה ולא פצתה פיה, כדי למנוע מבוכה הרפה משאלותיו.

כשמלאו לנער 16 שנה, **מסרו הרב לשעון, וביקשו ללמדו במהירות את מלאכת השענות על בוריה.** כעבור שנתיים עבד הנער כשען עצמאי והרוויח את לחמו בכבוד. הרב החליט, שהגיעה העת להפגיש האם ובנה, ואז קבע, כי על הבן לתמוך באימו. הבחור הוזמן לבית הרב, **הוא גילה לו על אימו האמיתית ומצבה הקשה. וכי מחובתו לתמוך בה ולעודדה.** האישה ישבה באותה שעה בחדר השני. נכנס אליה וגילה לה, כי כל השנים עקב אחרי התפתחות בנה, וכי כיום הוא גדל לאיש בעמיו ומשתכר יפה. האישה נפלה מתעלפת לרגלי הרב, כשמפיה נפלטות המילים: "לחץ, עוני, דוחק...". לאחר מכן קרא הרב את הבחור לחדר בו נמצאת אימו, והורה עליה באצבעו: "זאת אימך, אבל ה' יתברך רחום וחנון, לא עזבך וגדלת בידיים נאמנות. עליך לזכור ולקיים כיבוד אם לילולדתך. דאג למצבה ואל תיפרד ממנה". **האם והבן נפלו חבוקים בזרועותיהם ודמעות פרצו מעיניהם.**

מטבעו רבינו איסטניס, על כן כאשר היה יוצא למסע מחוץ לביתו, היה לוקח עמו כלי מטה. פעם אחת, באחת ממסעותיו, נזדמן לו לבקר בעיירה קטנה, ונקרא שם לסדר קידושו לחתן וכלה. כאשר נאספו כל הקרואים עבר לחש באולם שמשוה אינו כשורה. התברר, שהחתן עדיין לא הופיע לחופה, **ומסרב לעשות זאת, אם לא יובטחו לו כלי מיטה. ואילו אבי הכלה שהיה יהודי עני, אינו יכול למלא אחר רצונו.** כאשר שמע רבי אליהו חיים את הדברים, יצא מיד החוצה, הוציא מן העגלה את כלי המיטה שלו ומסרם לחתן ולכלה. או-אז הסכים החתן ללכת לחופה והשמחה רבתה בעיירה, ויותר מכולם שמח רבי אליהו חיים שנזדמנה לו מצוות הכנסת כלה.

כשחזרו, הבחין העגלון, שכלי המטה של רבי אליהו חיים נעלמו מעגלתו. בא העגלון אל הרבנית וסיפר לה. נצטערה הרבנית צער רב. למחרת ישב רבי אליהו חיים בחוג משפחתו וסיפר להם על החתן שסירב להיכנס לחופה אם לא יובטחו לו כלי מיטה. הפסיקה אותו הרבנית, נאנחה ואמרה: "חבל, אילו לפחות היית מוסר את כלי המטה שנגבבו לחתן ולכלה, היית מונע בכך בושה וכלימה מבת בישראל". המשיך רבי אליהו חיים את סיפורו, כשחיוך על שפתיו: "**ועכשיו שעשיתי כך מה דיני?**"

על רגישותו המופלאה ניתן ללמוד מהסיפור שהובא בספר "**מאורה של תורה**": פעם נכנס איש אחד לבית רבינו וביקש למכור לרב ספר 'מנחת עני'. שאל הרב למחירו, והלה נקב במחיר. שמע זאת נכדו של הרב ואמר בשקט באוזן סבו: 'יש לנו בבית שלשה ספרים של 'מנחת עני'. מה נעשה בעותק רביעי?' אולם הרב לא ענהו דבר **אלא הוציא מכיסו סכום כפול מן המחיר שנקב ונתן לאיש, שנפרד ממנו בשמחה.**

לאחר מכן הסביר הצדיק לנכדו את פשר מעשיו באומרו: "אמת נכון הדבר שיש לי שלשה עותקים מן הספר הזה, אבל הלא יום חמישי היום, ובוודאי זקוק האיש להוצאות שבת, והוא מתבייש לבקש, אבל אני יודע כמה הוא זקוק לכסף, ולכן נתתי לו פי שנים מן המחיר שנקב, כדי שלא יתבייש".

הַיּוֹה דָן כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת

להלן סיפור המעובד מתוך הספר "ופריו מתוק", ויש בו כדי ללמדנו עד כמה עלינו באמת ובתמים לדון את זולתינו לכף זכות. לעיתים ייתכן מצב בו אנו במו עינינו רואים את המעשה ואף על פי כן, אם נבחון, נבדוק ונדרוש את פני הדברים- לעיתים עלולים אנו לגלות את האמת שהיא שונה בתכלית ממה שחשבנו בראיה ראשונית. וייתכן מאוד, שאם לא נדון לכף זכות- עלולים אלו 'לשלם' במעשינו לחינם.

מעשה מאלף זה אירע בחתן וכלה, שעשו לראשונה את השבת בביתם, בשבת ה'שבע ברכות' שלהם. אומנם בדרך כלל בקהילות רבות נודדים החתן והכלה במשך תקופה לא מבוטלת בתחילת חייהם בין בתי ההורים. אולם הפעם בסיפורינו המצב היה שונה, וההחלטה הייתה של בני הזוג לעשות את השבת הראשונה דווקא בביתם.

באותו ערב שבת הכלה התרגשה עד מאוד, מכיוון שלה זו הפעם הראשונה שתזכה להדליק את נרות השבת עם ברכה בביתה, והידרה להכין בגד חדש, אותו תלבש קודם ההדלקה, ותברך עליו ברכת 'שהחיינו' בכוונה לפטור גם את המצווה היקרה שזוכה היא לקיים לראשונה לאחר נישואיה ותתפלל על הנרות, שתזכה לזרע בר קיימא של תלמידי חכמים גדולים בתורה וכו'.

הכלה איחרה מעט, ובבואה אל הפמוטות (היה זה עדיין בזמן שניתן להדליק בו את הנרות), היא רואה לתדהמתה העצומה, כי **נרות השבת כבר דולקים!**... היא הבינה מיד שבעלה, מכיוון שהבחין שהיא מאחרת, החליט להדליק את הנרות בעצמו (מסקנה זו הייתה וודאית שכן באותה שעה לא היה מלבדם אף אדם בבית), ואפילו לא טרח לומר לה להזדרז ולהדליק (ומעשה זה מתבקש מאליו), אלא פשוט 'חטף' את המצווה, ככל הנראה על מנת ללמד אותה לקח להבא, וכמובן הוא לא היה באותו זמן בבית, שכן מיהר הוא לצאת לתפילה בבית הכנסת.

הכלה נפגעה עד עמקי נשמתה, שכן אם כך התנהגותו בתחילה- כיצד יזכו לבנות בניין עדי עד? **כתוצאה ממעשה בעלה היא החליטה לא לדבר עם בעלה.** במהלך השבת פנה הבעל אליה מספר פעמים ולשוחח עימה, אך היא החמיצה פניה ולא שעתה לדבריו כלל וכלל. בראותו כך, אף הוא הדיר את עצמו ממנה, ולא דיבר עמה. **כך עברה עליהם כל השבת הראשונה לנישואיהם, באווירת רוגז וניכור.**

ויהי לאחר השבת, ניגש החתן אל כלתו ושאל בתמיהה מרובה: "האם תוכלי להסביר לי מה קרה לך? מדוע אינך מדברת איתי?!" לשמע השאלה הרימה עיניה ובראותה את פני בעלה בתמימותו, פנתה ואמרה: "וכי באמת אינך יודע מה קרה?!" "לא", השיב החתן בנחרצות, "אין לי מושג וחצי מושג מדוע את כועסת עליי".

עתה התרגזה הכלה עד מאוד, ואמרה: "לא ידעתי שקיבלתי חתן שאינו יודע כלל מה הוא עושה. האם אינך זוכר שהדלקת במקומי את נרות השבת, וזאת לאחר שידעת, כמה התכוננתי לקראת ההדלקה הזו? ואפילו לא טרחת ליידע אותי, ועכשיו אתה שואל, מה עשיתי?!"

"אני?! אני הדלקתי את הנרות במקומך?!" - הזדעק החתן. "הרי כשהגעתי להדליק את הנרות, ראיתי שהם כבר דולקים. אם כן מי הדליק את הנרות?!" - הזדעקה הכלה לנגדו. בתוך שניות אחדות התבררה האמת, ונודע שהבעל לא היה אשם במאומה... הבעל בסך הכל ביקש להקל על רעייתו, היטיב את הנרות, והדליק אותם כהכנה להדלקת הנרות של רעייתו הכלה, על דעת לחזור ולכבותם מיד, כדי שבפעם הבאה שתדליק רעייתו- יאחז האש יפה בנרות.

מה קרה בפועל? עוד בטרם הספיק הבעל לכבות את הנרות, נשמעו נקישות בדלת. הבעל הלך לפתוח את הדלת, ובפתח הופיע אחד מידידיו, שהתנצל על שלא יכול היה להשתתף בשמחת החתונה, ועל כן הגיע להעניק מתנה לידידו החתן... **מידענו שוחח עמו למספר רגעים ו...שכח לגמרי מהנרות.**

לאחר מכן מיהר לבית הכנסת, וכשהגיעה הכלה וראתה את הנרות דולקים, הייתה בטוחה, שבעלה הדליק אותם בראותו שהיא מתמהמהת ו'מתרשלת' בקיום המצווה... הבה ונחשוב - אילו הכלה הייתה מלמדת זכות על חתנה, ואומרת לעצמה, שלא ייתכן שהוא התכוון לעשות לי עוולה ולהוכיח אותי כבר בשבת הראשונה לנישואינו על ידי הדלקת הנרות בעצמו, אלא מן הסתם אירעה כאן אי-הבנה- הרי שלא היתה מנתקת את הדיבור ומתנכרת לבעלה, אלא אדרבה - יוצרת הידברות ביניהם, עד להבהרת המצב... **והייתה חוסכת להם את השבת הראשונה של חייה במחיצת בעלה בפנים נפולות...**

נלמד מכאן, לא למהר ולחרוץ את דינו של הזולת מתוך רוגז, אלא נלמד לחשוב גם אחרת, נחפש לדונו לכף זכות, ונזכה לשכר העצום: **'הדן את חבריו לכף זכות, הקב"ה ידון אותו לכף זכות'.**

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה שרה בת מוברי רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל	הרב שמואל בן שמחה דרוזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת אירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישעון בן סעדה ז"ל אברהם בן דינה ז"ל	לע"נ תנצב"ה
--	---	--	---